

Arrest

nr. 324 906 van 10 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2025.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. ZAMANI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan geboren op 16 april 1993 in Daman in het district Alishang in de provincie Laghman. U woonde daar tot twee à drie maanden voor de machtsovername. Op dat moment verhuisde u samen met uw familie naar Gomeen, ook in het district Alishang in de provincie Laghman om vervolgens zo'n week à tien dagen na de machtsovername weer terug te keren naar uw geboortedorp. U bent een soennitische moslim en Tadzjiek. U werkte uw middelbaar onderwijs af in Afghanistan en werkte vervolgens als landbouwer op jullie eigen velden en in jullie boomgaard.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

*Uw broer M**h werkte een aantal jaren voor het Afghaanse leger. De laatste twee à drie jaar voor de machtsovername kwam hij niet meer naar jullie geboortedorp wanneer hij in verlof was omdat de situatie te onveilig was. Op een bepaald punt werd de situatie in jullie dorp zo onveilig dat jullie besloten te verhuizen. Jullie lieten jullie huis en gronden twee à drie maanden voor de machtsovername achter. Om jullie velden en boomgaard in orde te houden, ging er elke 1 à 2 keer per week iemand van uw familie naar uw geboortedorp om zich daar mee bezig te houden. Op een dag, een week voor de machtsovername, was het de beurt aan u en uw broer M**d. Jullie plan was om appelsienen te plukken in jullie boomgaard. Wanneer u daar mee bezig was kwam er plots een gewapende talib uit jullie huis gestapt. Hij vroeg jullie wie jullie waren en hield jullie zo'n anderhalf uur bij jullie. Op een bepaald moment kwam er een andere talib naar buiten die verklaarde dat hij jullie familie kende. Hij besloot jullie te laten gaan. De eerste taliban wilde dit enkel accepteren op één voorwaarde, jullie mochten over de gebeurtenis met niemand spreken. Eenmaal terug in Gomeen lichtten jullie 's avonds jullie vader in. Die zei dat jullie hierover tegen niemand anders iets mochten zeggen. Ongeveer tien dagen later vond de machtsovername plaats. Uw broer M**h verliet hierop het land omwille van zijn tewerkstelling. Doordat er algemene amnestie werd afgekondigd door de taliban keerden u en uw familie zo'n tien dagen na de machtsovername terug naar uw geboortedorp. Op een dag, 40 à 50 dagen na de machtsovername, werd uw broer M**d plots neergeschoten door onbekenden. Uw vader wilde dat u het land zou verlaten. Drie dagen na de dood van uw broer M**d verliet u Afghanistan. Dit was ongeveer anderhalve maand na de machtsovername. U reisde via Iran, Turkije en vervolgens opnieuw tot in Iran waar u naar Afghanistan werd gedeporteerd. U verbleef daar dan tien dagen om vervolgens opnieuw het land te verlaten. U reisde opnieuw via Iran en vervolgens via Rusland, Wit-Rusland, Polen en Duitsland tot in België waar u toekwam op 21 mei 2023. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 22 mei 2023. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer M**h en omdat uw broer M**d ook al gedood werd.*

*Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor. Uw originele elektronische taskara, foto's van u en uw broer M**h en M**d, foto's van uw broer M**h tijdens zijn werk, een kopie van de taskara van M**d en M**h, een kopie van het paspoort van uw broer M**d, een originele werkbadge en bankkaart van uw broer M**h, opleidingscertificaten van uw broer M**h, een origineel schoolcertificaat van uzelf en een USB stick met daarop foto's van u, uw twee broers en de eerder genoemde documenten.*

Na het eerste persoonlijk onderhoud maakte u nog opmerkingen over de notities van dit persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u nog bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 mei 2023 verklaarde dat u er in uw hoofde geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming bemoeilijken stelde u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud dat u aan een soort dementie lijdt waardoor u dingen vergeet (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ; CGVS 1, p. 22). Een medisch attest over de aandoening waarmee u zou kampen kon u niet voorleggen, waardoor u nalaat de aandoening op zich, de wijze waarop deze aandoening zich bij u veruitwendigt en de impact ervan op uw deelname aan de huidige procedure aan te tonen. Hoe dan ook is het niet ernstig dat u het geheugenverlies waaraan u zou lijden slechts op het allerlaatste moment van uw persoonlijk onderhoud opwierp. Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd er immers naar gepeild hoe u zich voelde, werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te maken en werd u op het hart gedrukt dat u problemen moet melden, waardoor er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat indien u inderdaad aan geheugenverlies lijdt en u hiermee te kampen kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud u dit eerder en niet bij de allerlaatste gelegenheid zou melden (CGVS 1, p. 2, 3, 22). Bovendien kan ook uit het verloop van het persoonlijk onderhoud niet afgeleid worden dat u aan een mentale aandoening die uw geheugen beïnvloedt lijdt. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bracht u de aangehaalde aandoening niet meer ter sprake (CGVS 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Zo kan er vooreerst geen geloof worden gehecht aan de ontmoeting die u en uw broer met de taliban gehad zouden hebben. U verklaarde u dat u samen met uw familie uw geboortedorp verliet zo'n twee à drie maanden voor de machtsovername. Dit omdat de veiligheidssituatie de laatste drie à vier maanden voor de machtsovername erger werd (CGVS 1 p. 7). De taliban zouden in die periode uw dorp steeds enkele dagen overnemen waarna de overheid op hun beurt een aanval zou doen en vervolgens zelf de macht even terug in handen zou krijgen (CGVS 1 p. 7). Aangezien jullie jullie boomgaard moesten irrigeren en jullie velden moesten bewerken moest er altijd iemand van uw familie in die periode naar jullie geboortedorp gaan (CGVS 1 p. 5). Aangezien dat heel gevaarlijk zou geweest zijn, deden jullie dat minder dan 1 à 2 keer per maand (CGVS 1 p. 5). Onderweg naar daar passeerden jullie een controlepost van de overheid. Wanneer de situatie veilig was dan liet de overheid jullie naar het dorp gaan, anders stuurden ze jullie terug (CGVS 1 p. 17). Uw verklaringen komen echter niet overeen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat uw district Alishang in de provincie Laghman op 9 juli 2021 in handen was gevallen van de taliban. Ondanks een tegenoffensief van de vroegere overheidstroepen behielden de taliban de volledige controle over uw district. Het kwam erna ook niet meer in handen van de overheid. Dat u of andere leden van uw familie dus af en toe, wanneer volgens u de taliban niet in uw dorp zouden zijn, terug zouden kunnen keren, is niet plausibel. De door u geschetste context van uw aanvaring met de taliban zeven tot tien dagen voor de machtsovername op 15 augustus 2021 is bijgevolg niet geloofwaardig (CGVS 1, p. 14, 17, 18).

*Bovendien zijn ook de verklaringen die u gaf over wat er juist gebeurde met u en uw broer M**d niet geloofwaardig. U verklaarde zo'n week of tien dagen voor de machtsovername samen naar jullie huis in jullie geboortedorp te zijn gegaan (CGVS 1 p. 10). Eenmaal daar aangekomen bleken er talibanleden in jullie huis te zitten (CGVS 1 p. 18). Die namen jullie anderhalf uur lang vast (CGVS 1 p. 18). Erna mochten jullie gewoon vertrekken op voorwaarde dat jullie nooit tegen iemand zouden zeggen dat er taliban in jullie huis zaten (CGVS 1 p. 18). De taliban hadden namelijk schrik dat jullie dit bij de toenmalige Afghaanse overheid zouden verklappen (CGVS 1 p. 18). Bij deze feiten kunnen heel wat vragen gesteld worden. In de eerste plaats is het al weinig aannemelijk dat jullie weg zouden vluchten uit jullie geboortedorp omdat het er te onveilig is, maar dan af en toe wel terug zouden keren voor jullie velden. Vervolgens zijn uw verklaringen bij deze feiten ook zeer vaag en oppervlakkig. Wie die twee talibanleden waren kon u niet zeggen, hoewel één van hen jullie nochtans herkende (CGVS 1 p. 18). U kon ook niet zeggen wat de reden was dat ze in jullie huis zaten (CGVS 1 p. 19). Buiten dat jullie over de feiten nooit tegen iemand mochten praten zouden ze ook niets gezegd hebben, hoewel jullie daar wel anderhalf uur waren (CGVS 1 p. 19). Daarnaast kon u ook niet aannemelijk maken waarom het zo belangrijk was dat u over de taliban in uw huis zou moeten zwijgen en waarom dat een reden zou zijn dat de taliban u iets zouden willen aandoen. Gezien uw volledige district al in handen was van de taliban (zie supra) kan aan uw verklaringen hierover geen geloof gehecht worden. Bovendien keerde u samen met uw familie een week of tien dagen na de machtsovername opnieuw naar jullie huis terug (CGVS 1 p. 20). Opmerkelijk gezien het slechts twee weken ervoor volgens u nog vol talibanleden zat. Bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in de voorgehouden aanvaring met de taliban en bijgevolg ook aan de vervolgingsvrees die u eruit put.*

*Verder verklaarde u sinds de machtsovername bang te zijn voor de taliban omdat uw broer M**h lid van het voormalig Afghaans leger was (CGVS 2 p. 5). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uw broer M**h was lomrai breedman (eerste luitenant) bij het Afghaanse leger (CGVS 1 p. 9 – 10, CGVS 2 p. 7). Hij begon in 1392 (omgerekend 2013 of 2014) aan zijn opleiding bij het leger en deed dat werk tot op de dag van de machtsovername (CGVS 1 p. 9 - 10). Hoewel u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud slechts zeer oppervlakkig kon vertellen over zijn tewerkstelling, verklaarde u tijdens het tweede persoonlijkheid veel contact gehad te hebben met uw broer waardoor u meer informatie had (CGVS 2 p. 2). Toch blijft het opmerkelijk dat u verklaarde dat u uw broer in Afghanistan elke week of om de tien dagen hoorde wanneer hij aan het werk was, maar u op die momenten nooit over zijn werk heeft gesproken (CGVS 1 p. 9 - 10). Voorts*

blijft u zeer vaag over wat uw broer na de machtsovername gedaan heeft. Uw vader zou u verteld hebben dat M**h naar Iran en dan naar Turkije is gegaan, maar daar zou u pas enkele maanden voor het eerste persoonlijke onderhoud van op de hoogte zijn gebracht door uw vader (CGVS 1 p. 13). U kan niet zeggen wanneer hij exact Afghanistan verlaten heeft en wat hij gedaan heeft op het moment van de machtsovername (CGVS 1 p. 13). Hij zou pas wanneer hij in Iran was uw vader gecontacteerd hebben maar wanneer dat was dat kon u niet zeggen (CGVS 2 p. 5). U denkt dat hij nu vijf à zes maanden in Iran is (CGVS 2 p. 6). Wat hij in de periode van de machtsovername, augustus 2021, tot een half jaar geleden gedaan heeft of waar hij was is dus geheel onduidelijk. Nochtans had u de dagen voor uw laatste persoonlijk onderhoud zeer geregeld contact met M**h waardoor er wel degelijk van u verwacht kan worden dat u zicht geeft op de verblijfplaatsen en –levensomstandigheden van uw broer tijdens en na de machtsovername (CGVS 2, p.3). Door het afleggen van ontoereikende verklaringen over de situatie en verblijfplaats van uw broer na de machtsovername kan er geen geloof gehecht worden aan uw these dat hij in precarie situatie Afghanistan is moeten ontvluchten.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. U verklaarde immers dat u zelf nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban (CGVS 1 p. 19, CGVS 2 p. 5). Bij het enige incident dat u aanhaalt in verband met de tewerkstelling van uw broer bent u geen betrokken partij. Zo verklaarde u dat de taliban zo'n twee weken na de machtsovername naar uw huis zou gekomen zijn om te vragen naar M**h (CGVS 1 p. 14, 19, CGVS 2 p. 8). Aangezien die er niet was vertrokken ze gewoon en ze keerden nooit meer terug (CGVS 2 p. 8 – 9). Uit dit voorval kan geenszins afgeleid worden dat u vervolging riskeert omwille van de tewerkstelling van uw broer. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Betreffende de dood van uw broer M**d anderhalve maand na de machtsovername dient te worden opgemerkt dat het feit dat u stelt dat de taliban verantwoordelijk zijn voor zijn dood slechts een pure hypothese is (CGVS 1 p. 20). U verklaarde immers ook zelf dat u dit enkel denkt omdat er geen enkele andere mogelijkheid is, aangezien jullie voor de rest met niemand problemen hadden (CGVS 1 p. 20). U vermoedt dat M**d gedood werd omwille van de tewerkstelling van uw andere broer Mobinullah of omwille van uw bezoek aan jullie huis (CGVS 1 p. 20, CGVS 2 p. 9). Dat u een reden oppert die bedrieglijk is, zoals hierboven aangetoond, neemt het geloof in uw voorstelling van dit incident weg. Gevraagd waarom taliban plots vanuit het niets, zonder eerdere bedreigingen, uw broer zouden doden moest u die reden ook schuldig blijven (CGVS 2 p. 10). U verklaarde bovendien dat als ze jullie beiden konden pakken, ze dat zeker zouden doen (CGVS 2 p. 10). Dat ze dit niet eerder deden omdat ze een persoon in het geheim willen doden is slechts een blote bewering die elke aannemelijkheid mist (CGVS 2 p. 10). Indien de taliban inderdaad wilden optreden tegen uw familie en in het bijzonder tegen u en uw broer kan er niet begrepen worden waarom nu zij de volledige controle hebben jullie niet eenvoudigweg arresteerden, maar kozen voor een risicovolle en arbeidsintensieve benadering. Als u hierop gewezen wordt kan u geen verklaring voor de werkwijze van de taliban aanreiken. U herhaalt slechts dat ze zo te werk gaan, dat u het ook niet weet en dat ze niet willen dat het bekend wordt dat zij die personen doden (CGVS 2, p.10). Dat dit een geijkte werkwijze van de taliban zou zijn, zoals u beweert, staaft u niet, noch kan u deze door uw verklaringen aannemelijk maken. U legt wel foto's neer van uw broer, maar deze tonen niet aan wanneer en op welke manier hij gestorven is. U kan ook geen overlijdensakte neerleggen (CGVS 2 p. 10). Niet alleen laat u na aan te tonen dat uw broer in gewelddadige omstandigheden om het leven is gekomen, laat staan door toedoen van de taliban, ook missen uw voorstelling van de omstandigheden in het licht van uw eerdere verklaringen elke plausibiliteit.

U haalt ook geen verdere vervolgingsfeiten aan ten aanzien van uw familie. Uw ouders wonen nog steeds in Afghanistan (CGVS 1 p. 5). Gevraagd hoe het met uw ouders gaat zei u goed, op een aantal medische problemen van uw vader na (CGVS 1 p. 13). Ze kennen er ook geen problemen (CGVS 1 p. 13). Het lijkt er dan ook op dat uw familieleden zich heden nog in Afghanistan bevinden en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. Op 2 april 2024 ontving het CGVS een e-mail van meester N. Z. waarin opmerkingen werden gegeven bij het eerste persoonlijke onderhoud. Betreffende die opmerkingen dient gesteld te worden dat er rekening mee werd gehouden bij de opmaak van deze beslissing.

De door u voorgelegde en nog niet besproken documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De identiteitsdocumenten van u en uw familieleden alsook de stukken in verband met het werk van

M**h en foto's die u neerlegt om jullie familieband aan te tonen missen allen bewijskracht inzake de door u aangehaalde vrees voor de taliban. Bovendien moet er op gewezen worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and

mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm) (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic

indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.

De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit

zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Bij het verzoekschrift worden gevoegd, volgens de inventaris:

“3. Publicatie Nansen [“Demande ultérieure, prise du pouvoir par les Talibans, homme Afghan » – 9 november 2021]

4. Nieuwsbericht FP [“The Taliban’s Sharia is the most brutal of all” – 13 oktober 2021]

5. CNN-nieuwsbericht [“Taliban carried out hundreds of extrajudicial killings after seizing power, UN says” – 23 augustus 2023]

6. Country Guidance afghanistan rapport [mei] 2024.”

2.2. Op 23 januari 2025 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan -Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, november 2024.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 48/4 van dezelfde wet en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en/of 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit

bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

Artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; [...]"

3.3.2. De verwerende partij is van oordeel dat het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Zij heeft dat uitvoerig gemotiveerd.

Verzoeker viseert vooreerst de motivering inzake het ongeloofwaardig bevinden van zijn aanvaring met de taliban die hun intrek hadden genomen in hun huis en waaruit hij zijn persoonlijke vervolgingsvrees afleidde. Hij stelt daar het volgende tegenover:

"18. Het CGVS is volledig ten onrechte van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, omdat het CGVS meent dat verzoeker zogenaamd tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Zo meent het CGVS dat de verklaringen van verzoeker niet overeenkwamen met de beschikbare informatie, aangezien verzoeker verklaarde dat hij samen met zijn familie zijn dorp (Daman) verliet zo'n twee à drie maanden voor de machtsovername door de Taliban. De Taliban had in die periode het dorp van verzoeker overgenomen, waarna de overheid op haar beurt een aanval uitvoerde om de macht terug in handen te krijgen.

Aangezien de boomgaard van verzoeker geïrrigeerd moest worden en hun velden bewerkt moesten worden, moest er altijd iemand van zijn familie in die periode naar hun dorp (Daman) gaan. Omdat dit gevaarlijk was, deden ze dat minder dan één à twee keer per maand. Onderweg naar hun dorp (Daman) passeerden ze een controlepost van de voormalige Afghaanse overheid. Wanneer de situatie veilig was, liet de voormalige Afghaanse overheid hen naar het dorp gaan; anders werden ze weggestuurd.

Dit alles achtte het CGVS ongeloofwaardig, omdat het meende dat het district Alishang in de provincie Laghman op 9 juli 2021 in handen van de Taliban was gevallen.

19. Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet correct werd opgesteld, daar verzoeker niet twee à drie maanden voor de machtsovername zijn dorp had verlaten, maar drie tot vier maanden voor de machtsovername. Dienaangaande verklaarde verzoeker duidelijk als volgt (zie gehoor CGVS d.d. 27.03.2024, p.7):

"Op welke manier was het niet goed?

Dus voor wij verhuisd waren, de gevechten namen toe en soms waren de gevechten 's nachts bezig en dan moesten we in de nacht ons eigen huis verlaten om naar ergens anders te gaan. Ongeveer 3 tot 4 maanden voor de machtsovername de veiligheidssituatie werd erger en de gevechten namen toe..

(...)"

20. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoeker ook niet hoe vaak hij na hun verhuizing naar hun boomgaarden is gaan kijken. Deze vraag werd door het CGVS ook niet gesteld.

21. Gelet op de verklaring van verzoeker, kan hij dus wel degelijk een keer voor het incident met de Taliban en na hun verhuis naar de boomgaarden zijn gegaan, aangezien Laghman toen nog niet volledig in handen van de Taliban was. Dit blijkt duidelijk uit het feit dat drie tot vier maanden voor de machtsovername (op 21 augustus 2021) betrekking heeft op de periode van 21 april 2021 tot 21 mei 2021, en de maand erna op respectievelijk 21 mei 2021 tot 21 juni 2021. Dit valt binnen de termijn waarin Laghman nog niet volledig door de Taliban was overgenomen, aangezien het CGVS in de bestreden beslissing zelf vermeldt dat Laghman pas op 9 juli 2021 volledig in handen van de Taliban was. Gelet hierop zou de verklaring van

verzoeker, dat er toen via de controlepost van de voormalige Afghaanse overheid werd meegedeeld of het al dan niet veilig was in zijn dorp, wel degelijk correct.”

Hoewel verzoeker lijkt te kunnen worden gevolgd inzake zijn verklaringen over de periode van vertrek, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker het incident waarbij hij en zijn broer gedurende 1,5 uur werden vastgehouden in hun huis dat door de taliban was ingenomen situeerde ongeveer een week of 10 dagen voor de machtsovername plaatsvond. Uit de informatie waarnaar de verwerende partij heeft verwezen in de bestreden beslissing en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Alishang is gevallen op 9 juli 2021 en dat de taliban het district sedertdien ononderbroken onder controle had. Dat de taliban zich stiekem zouden hebben verschanst in het huis van de familie van verzoeker, en verzoeker en zijn broer slechts zouden hebben vrijgelaten op voorwaarde dat zij tegen niemand zouden verklappen dat de taliban in hun huis zaten omdat zij bang waren dat verzoeker en zijn broer dit zouden gaan verklikken bij de Afghaanse overheid, is dus volstrekt onaannemelijk nu zij op dat moment reeds de volledige controle hadden over Alishang. In die context is het verder niet aannemelijk dat de familie een week of tien dagen na de machtsovername naar hun huis terugkeerde, terwijl het een paar weken voordien was ingenomen door de taliban. Alleen al op grond van deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden aanvaring met de taliban en aan de vervolgingsvrees die verzoeker eruit put.

Verzoeker verklaarde verder dat hij sinds de machtsovername bang was voor de taliban omdat zijn broer M**h lid was van het voormalig leger.

De Raad wijst erop dat uit lezing van de beschikbare landeninformatie en richtlijnen in het rechtsplegingsdossier heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid, inclusief de Afghaanse veiligheidsdiensten, of voor de buitenlandse troepen (zie o.a. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van januari 2022, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 28-35). Wel volgt uit de landeninformatie dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, bijvoorbeeld in de context van een zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten wordt of zal worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

In die context motiveerde de verwerende partij dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, dat het opmerkelijk is dat verzoeker verklaarde dat hij zijn broer nooit over zijn werk had gesproken niettegenstaande hij hem elke week of om de tien dagen hoorde terwijl hij aan het werk was en dat hij zeer vaag blijft over wat zijn broer na de machtsovername heeft gedaan, zodat er geen geloof kan gehecht worden aan de these dat hij in een precare situatie Afghanistan is moeten ontvluchten.

Verzoeker betoogt het volgende:

“22. Verder meent het CGVS dat verzoeker niet veel informatie heeft kunnen geven over het werk van zijn broer. Nochtans blijkt uit minstens 4 volledige pagina's van de nota van de verklaring van verzoeker (zie gehoor CGVS 27.03.2024, p. 9-13) duidelijk dat verzoeker veel informatie kon geven over het werk van zijn broer, doch achtte het CGVS dit onvoldoende. De eis die het CGVS dienaangaande stelt is geenszins realistisch, aangezien het niet gebruikelijk is dat broers, in welk land dan ook, gedetailleerde informatie over hun werk met elkaar delen. Het is ook onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij elk detail van het werk en/of de opleiding van zijn broer kent of gedetailleerd zou onthouden hebben. Er dient verder te worden opgemerkt dat, als verzoeker elke informatie van één keer horen gedetailleerd zou onthouden, dit hem zou kenmerken als een buitengewoon begaafd persoon, wat hij geenszins heeft beweerde, integendeel. De verwachtingen van het CGVS dienaangaande zijn dan ook onrealistisch en eerder onbegrijpelijk”.

Met deze argumentatie doet hij evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat van verzoeker, die inmiddels zeer geregeld contact heeft met zijn broer M**h, kan worden verwacht dat hij zicht geeft op de verblijfplaatsen en levensomstandigheden van zijn broer tijdens en na de machtsovername en dat door het afleggen van ontoereikende verklaringen daarover geen geloof kan gehecht aan de these dat hij in precare situatie Afghanistan heeft verlaten. Met andere woorden, verzoeker heeft niet aangetoond dat zijn broer, als soldaat, zelf te maken heeft gehad met daden van vervolging.

Daar bij komt verder dat verzoeker de motieven luidens dewelke wordt gesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zelf of zijn ouders die nog steeds in Afghanistan wonen een actuele vrees voor vervolging hebben enerzijds, en de motieven luidens dewelke wordt gesteld dat hij heeft nagelaten aan te tonen dat zijn broer M**d in gewelddadige omstandigheden om het leven is gekomen, laat staan door toedoen van de taliban anderzijds, ongemoeid laat, zodat ze, pertinent als ze zijn en steun vindend in het administratief dossier, door de Raad worden bijgetreden. Dit geldt ook voor de niet-betwiste beoordeling van de stukken die door verzoeker werden neergelegd.

Uit dit alles blijkt dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Waar hij dus stelt dat hij nergens meer veilig is in Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban omdat zijn broer werkzaam was voor de voormalige Afghaanse overheid, kan hij niet worden gevolgd.

Verzoeker wijst op en citeert uit het COI-rapport van 2022 en uit de Country Guidance van mei 2024, waaruit hij afleidt dat elke Afghaan die gevlucht is wordt geacht een slechte moslim te zijn en dat dit des te meer het geval is wanneer iemand -zoals verzoeker- verwickeld is in een geschil met de taliban, dat personen die vanuit het Westen naar Afghanistan terugkeren een risico lopen voor de taliban of kunnen worden lastiggevalen door burens.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Met inachtneming van de argumenten en de geactualiseerde informatie van de beide partijen in de procedurestukken -waaronder de Country Guidance van mei 2024 waarnaar ook verzoeker verwijst, stelt de Raad vast dat ook op heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De verwerende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Verzoeker -die geboren en getogen is in Afghanistan en zijn land heeft verlaten op een moment dat hij reeds gevormd was door de samenleving waarin hij opgroeide- brengt geen enkel concreet element bij waaruit zou blijken dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Uit niets blijkt dat hij niet redelijkerwijze in staat mag worden geacht op de hoogte te zijn of dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, temeer nu hij nog contact heeft met zijn familieleden die nog steeds in Afghanistan verblijven (NPO II, p 3) Verder liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. De verwerende partij kan dus worden bijgetreden waar zij heeft geoordeeld dat hij niet heeft aangetoond dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia met strenge straffen en executies, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet. Waar verzoeker nog verwijst naar mogelijke stigmatisering door de gemeenschap, toont hij niet aan dat dit moet worden gelijkgesteld met vervolgingsfeiten of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker stelt dat de analyse van de verwerende partij aangaande de economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet correct is nu er geen rekening is gehouden met objectieve bronnen. Hij verwijst naar en citeert uit bronnen uit 2022 die weliswaar blijken te geven van de precaire socio-economische toestand, maar die geen afbreuk doen aan het gemotiveerde en pertinente standpunt in de bestreden beslissing, met name dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, of wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor zodat de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vallen. De verwijzing naar de Country Guidance van mei 2024 en de stopzetting van internationale hulp, hetgeen de situatie nog heeft verergerd, brengt doet niet anders denken over het voorgaande. Uit het gegeven dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban logischerwijze een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, volgt nog niet dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. Ze viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. In die context kan er nog op worden gewezen dat verzoeker verklaarde dat zijn vader gronden heeft en de familie ze gebruikt om in hun levensonderhoud te voorzien (NPO II, p. 3) De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad is, samengevat, van oordeel dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig heeft gemaakt zodat zijn vrees voor vervolging door de taliban op deze gronden niet kan worden aangenomen. Evenmin heeft hij aangetoond dat hij omwille van zijn verblijf in het Westen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hem omwille van het algemeen bewind onder de taliban of de economische en humanitaire situatie een internationale beschermingsstatus zou moeten worden toegekend op grond van artikel 48/3 of 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Een analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde en geactualiseerde landeninformatie, doet daar thans niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de in de bestreden beslissing gehanteerde informatie, in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die daar andere over doet denken.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

